Kaas&Brood

voor Olofspoorters

Redactie: R.L. du Bois, J.H. Daams, L. Mulder, W.A. Nods
Redactieadres: R.L. du Bois, Schipbeekstraat 15 ''' (Z)
Administratie: F. Strik, Geleenstraat 59 '' (Z)
Nr 14 14 Mei 1954

Verschijnt, behoudens uitzonderingen, buiten de vacantie's op de eerste en vijftiende van iedere maand. Copy inleveren voor de vijf en twintigste en de negende van iedere maand.

EEN BLIJDE BOODSCHAP

De Olofspoort heeft, naar het voorbeeld van de regering, eveneens twee feestdagen tezamengevoegd. Zij liet de viering van haar dies, zoals ge weet, samenvallen met die van onze bevrijding. Dat feit maakte geheel onvoorzien dat dit feest het beste werd dat wij in jaren gekend hebben. De officiële viering was een mislukking, enerzijds door het cabaret, kort en slecht - het is te hopen dat onze nieuwe praeses meer bekwaamheid voor zijn bestuursfunctie dan voor het cabaretschrijven heeft - anderzijds doordat de plechtige erkenning der disputen werd verijdeld door enige lieden, die blijkbaar niet begrepen waarom het hier ging. Zo vertrok een groot aantal Olofspoorters te middernacht van de dansvloer, om op Rembrandtsplein en Leidseplein zich onder het volk te begeven - contact met de maatschappij! - en in een intiemere omgeving het feest voort te zetten. Ziehier nu genoemde gelukkige omstandigheid: wegens de bevrijdingsfeesten was het sluitingsuur op 4 uur bepaald! Op dat uur maakte onze vereniging ongeveer 50% der feestgangers uit; zodat er dus alle reden is om onze dies geslaagd te mogen heten.
Nog meer redenen tot verheuging: Zaterdag 29 Mei komt eindelijk de nieuwe sociëteit tot onze beschikking. Hier zal men de zo lang ontbeerde gezelligheid kunnen vinden, hier zal hopenlijk de Olofspoort haar kinderziekten ontgroeien. Een voorstel: laat men, met het oog hierop, in de bar het bridgen verbieden, alsook gedurende de tijd van inrichting! Tot ziens in Westeinde 23. K & B

HET NIEUWE BESTUUR

Voor de goede gang van zaken wil ik U eerst nogmaals de samenstelling van het nieuwe bestuur noemen:

W. Spoelstra	Praeses
L. Muller	Ab-actis I
Mej. J. Meyering	Ab-actis II
W. Wolvetang	Quaestor
Mej. A. Burk	Assessor

Na het Bestuur aldus voorgesteld te hebben is het misschien goed iets te zeggen over de geest, waarin het bestuur zijn werk wil verrichten.

In de eerste plaats zal het beleid gericht zijn op het bevorderen van een grotere activiteit der leden. Dit lijkt ons mogelijk door werkgroepen de gelegenheid te geven zich verder te ontplooien. Vooral nu de nieuwe societeit binnenkort betrokken kan worden, waardoor bepaalde werkgroepen de nodige ruimte verschaft kan worden.

Verder is het de bedoeling de a.s. kennismakingstijd te doen verlopen volgens de principes die voortgekomen zijn uit de studiegroep welke zich hiermee bezig hield. Wij menen dat de daar verworven inzichten van groot belang zijn voor een goede kennismakingstijd, zonder te vervallen in een slap soort groentijd.

Naar buiten willen we zoveel mogelijk contact onderhouden met verenigingen in eigen stad (B-kernen coördinatie-commissie), zowel als met verenigingen in andere universiteitssteden (contactraad).

We hopen echter in al onze pogingen Olofspoort een hecht gefundeerde vereniging te maken, gesteund te worden door het enthousiasme van de leden.

Het Bestuur

Mededelingen:

I De societeit sluit 18 Mei in de Groene Kalebas en wordt 25 Mei heropend in onze localiteit aan het Westeinde.

II Ledenvergadering 25 Mei

Agenda :
a. Financieel overzicht
b. Inrichting nieuwe societeit
c. Disputen
d. Décharge Diescommissie
e. Instelling van: Propagandacommissie
Kennismakingscommissie

FINANCIEEL OVERZICHT

Baten:		
Nog te vorderen contributie over de periode 1953-1954	f.	2.000.-
Kas- en Girosaldo	"	200.-
Lasten:		
Societeitshuur en verlichting voor Juni	F.	100.-
Kosten voor het verkrijgen van rechtspersoonlijkheid voor de Vereniging	"	230.-
Te betalen voor de inboedel van de nieuwe societeit per 1 Juni	"	1.400.-
Diverse crediteuren	"	200.-
Kosten drankvergunning	"	45.-
	f.	1.975.-

Voor 1 Juni moet dus nog een bedrag van f. 1.775.- aan contributie binnenkomen, wil de Vereniging aan haar verplichtingen kunnen voldoen.

Zoals U elders in dit blad kunt lezen zal onze nieuwe societeit, binnenkort geopend worden. Hiervoor heeft de Vereniging veel geld nodig, hetgeen U in bovenstaand overzicht gespecificeerd ziet. Daarom verzoek ik, die dames - en herenleden, welke nog contributie aan de Vereniging verschuldigd zijn, dit zo spoedig mogelijk te betalen, hetzij per kas aan de Quaestor, hetzij het bedrag te storten op de Gemeente Giro onder nr 0 1220 Deze rekening staat tot 17 Mei ten name van M.C. Vedder, Weesperzijde 38, na die datum ten name van W.H. Wolvetang, Hogeweg 1 ', Amsterdam(O).

De Quaestor

W.H. Wolvetang

IN PLAATS VAN KAARTEN

De volgende fabel doet de ronde in eenvoudige Olofspoortfamilies; vrouwen vertellen hem 's avonds bij het haardvuur aan hun kinderen:

"In oude tijden leefde de wijze Archibald. Hij is de maker van deze vereniging en jullie zijn hem daarom altijd dankbaarheid verschuldigd. Hij ging naar de hoofden van oudere vereniging, hij raadpleegde wijzen zelfs van buiten de stad, maar geen van hen gaf hem een raad die hem beviel. Archibald begreep tenslotte dat hij zelf de vereniging van de grond af moest opbouwen,en hij bouwde, tien, twintig, vijftig jaar lang. Toen was de vereniging voltooid en ze was geworden wat Archibald wilde: een nieuwe vereniging, een goede vereniging."

x x
x

Wij moeten deze Archibald zien als de verpersoonlijking van een "Olofspoortgeest", die er niet is, maar die voortdurend gevormd wordt. Deze vorming betekent ook omvorming, vandaar dat het bouwschema voor deze vereniging steeds wordt gewijzigd. Disputen worden gevormd en opgeheven; samenstelling, taak en werkwijze van bestuur en commissies veranderen steeds; de progressieve contributie, het verenigingsgesprek, de propagande, het contact met andere verenigingen, dat zijn allemaal dingen die aan snelle wijzigingen onderhevig zijn.

Wanneer echter de intentie van de "bouwers" goed is, d.w.z. er op gericht is, een goede nieuwe vereniging te maken, zal bij al deze veranderingen steeds het beste behouden blijven. Iedere hele of halve mislukking levert dan een winst aan ervaring op, die op den duur tot juiste inzichten moet leiden.

Op deze weg zijn 3 hinderpalen; hun identiteit blijkt uit het voorgaande duidelijk genoeg:

1) De intentie van een aantal leden is er in het geheel niet op gericht, een goede nieuwe vereniging te maken. Zij zien de Olofspoort als een gemakkelijke

bridgeclub, en wanneer hun reeks bridge-avondjes door een ledenvergadering wordt onderbroken, spuien zij hun rancune door op hun manier toch nog plezier te maken: mensen als Turksma en van der Veer, die een jaar geleden zonder een zweem van enthousiasme de vereniging binnensjokten, en die sindsdien hun handen nooit ergens anders aan vuil hebben gemaakt dan aan bridgekaarten, ontdekken dan fouten en gebreken en de lol kan beginnen. Dat deze fouten en gebreken al veel eerder, door echte leden, naar voren zijn gebracht, en dat deze leden dan veelal ook het verantwoordelijkheidsgevoel bezitten om te helpen, om de zwakke plek te versterken, schijnt deze lieden altijd te ontgaan. Dat men door een stomme scheldpartij en door een betoog dat van 30 gulden er 400 maakt, ook nog een aantal onervaren nieuwelingen meekrijgt, ligt voor de hand. Maar het is de zaak van allen die hart voor de Olofspoort hebben, deze afbraakpogingen te beletten. Want wanneer de lummelaars de overhand krijgen,is het met de vereniging in wezen afgelopen.

2) De omgangsvormen in het studentenleven, ook wel mores genaamd, zijn in Nederland gruwzaam burgerlijk, omdat ze afkomstig zijn uit de burgerlijke 19-e eeuw. Ze zijn muf, stoffig, geestdodend. Toch zijn er altijd weer Olofspoorters, die menen "dat het eigenlijk zo hoort". Welzeker, het hoort ook zo, tenminste in de oude gezelligheidsverenigingen, die juist ook dáárom voor ons onacceptabel zijn. Wie zelf niet iets is, heeft vormen nodig om zich aan vast te klampen, hoe verstarder hoe beter. Maar wie over het studentenleven zijn eigen gedachten heeft, zal die vormen mijden als de pest, en zelf nieuwe, soepele vormen scheppen. Zo is het in de eerste drie jaren van de Olofspoort geweest, en het is te hopen dat het zo blijft. In zo'n vereniging heeft ieder initiatief een faire kans, en zal de domperij zelf in de hoek worden gezet.

3) Dat het goede behouden blijft, is door frequente mutaties in allerlei organen vaak meer een vrome wens dan realiteit. Veel continuïteit is er nooit geweest: we zijn aan de 6-e praeses toe, in ons 3-jarig bestaan, en aan de 3-e sociëteit. Deze wisselvalligheden zijn geenszins identiek met de hierboven aangeprezen nieuwe initiatieven, omdat zij door de omstandigheden werden gedicteerd,

en juist een belemmering vormen voor een beter inzicht in huisvestings- en bestuursproblemen.

x x
x

Tenslotte is deze verhandeling een oratie pro domo. Het is Kaas & Brood, dat door brooddronken kaartspelers werd aangevallen. Het is ook Kaas & Brood, dat lering wil trekken uit gemaakte fouten, dat zich sterk interesseert voor nieuwe litteraire waarden, dat een hechte band tussen oude en nieuwe redacteuren onderhoudt.

Natuurlijk heeft Kaas & Brood fouten gemaakt, en omdat het aan de weg timmert, heeft het veel bekijks getrokken. Het heeft van zijn fouten geleerd: het **zal** goedkoper worden, en de Olofspoorters meer informatie verschaffen. Maar de intentie blijft: een goede, nieuwe vorm van studentenpubliciteit te scheppen, en met oude sokken als Turksma en van der Veer de vloer te dweilen.

R. van Zeijst

VERSLAG WERKGROEP PROPAGANDA

De werkgroep Propaganda (vgl. K & B. no 12 d.d. 8-3-54 p.3) kwam op 8 April voor de eerste keer bijeen t.h.v. mej. T. Prins. Aanwezig 8 personen, w.o. 6 leden van de S.S. Olofspoort. De Heer Drs J.P. van Schravendijk hoofdassistent van het Persinstituut hield een korte algemene inleiding over het begrip propaganda. Hij begon met op te merken, dat men kan nagaan wat men onder propaganda zou moeten verstaan of dat men kan nagaan wat er gemeenlijk onder verstaan wordt. Daar spreker zelf meer tot het laatste neigde, gaf hij eerst een kort overzicht van de theorieën die van het eerste uitgaan. Deze gaan deductief te werk en onderscheiden propaganda t.o. opvoeding en reclame. Bevredigen doet dit niet geheel, aldus spreker, daar b.v. in feite opvoeding ook ideologisch beïnvloed is en reclame en propaganda zo slechts formeel te onderscheiden zijn. Spreker wees daarna op twee punten, die volgens hem essentieel zijn voor de propaganda: propaganda gaat uit van de absolute geldigheid van het gepropageerde en dringt dit op. Propaganda wordt als zodanig gevoeld als er een macht achter wordt gevoeld. Opvoeding

doet het eerste niet; reclame beschikt niet over het tweede.

Na een pauze volgde hierop een levendige discussie, waarin vooral naar voren kwam de ingewikkeldheid van het onderwerp door de mate van juistheid van traditionele waarheden (sociologische groepsbepaaldheid) en de problemen van de rol van de pers in dit alles.

Naar aanleiding van dit laatste was de tweede bijeenkomst op 28 April ten huize van dhr. L. Turksma gewijd aan de verhouding van pers en propaganda. Spreker was dhr. D.H. Couvée, conservator van het Persmuseum. Aanwezig waren 7 personen, w.o. 6 leden van de S.S, Olofspoort. Spreker definieerde propaganda, als het opdringen van een mening met gelijktijdige onderdrukking van een andere mening. De taak van de pers zag hij gelegen in inlichten, toelichten en voorlichten, welke drie functies uiteraard dooreenlopen. Hij wees er op, dat men de krant moet zien als een zakelijke onderneming, die rekening moet houden met de behoefte van haar lezers en dat men haar niet idealistisch moet bezien, hoe ze wel zou kunnen zijn, hoe ze haar lezers politiek en anderszins zou kunnen vormen etc. Hij wees verder op de concurrentie positie van de dagbladen in het democratische Westen. Tegenwoordig komt in Nederland ca. 50% van de inkomsten van de adverteerders en 50% van de abonné's,die in Nederland 95% van de lezers vertegenwoordigen. In Nederland zijn de redacties t.o. het buitenland geheel onafhankelijk van adverteerders of directie, behalve wat de contractuele algemene lijn van de laatste betreft. Daarna werd een algemeen beschrijvend overzicht gegeven van de soorten dagbladen, de situatie in de verschillende landen en de grote macht van de persbureaux. 5 bureaux voorzien de hele wereld van nieuws. Hierin zit al de mogelijkheid tot een grote (propagandistische) selectie. De sensatiepers moet men niet overschatten in haar politieke invloed. Ernstiger wordt het pas bij trustvorming als in Engeland en Amerika. In de discussie die hierop na de pauze volgde,kwamen o.m. aan de orde de stimulerende werking welke toch eventueel ten goede van de sensatiepers kon uitgaan, de mate waarin feiten en commentaar gescheiden worden gehouden, resp. dooreenlopen, en het binnensluipen van reclame in de redactionele kolommen. In

verband met de belangrijke invloed van de persbureaux werd gewezen op de lezing welke dhr Couvée hierover zal houden op 12 Mei a.s. te 8 uur in het Persinstituut, Keizersgracht 604 en welke voor iedereen toegankelijk is.

De volgende bijeenkomst werd vastgesteld op 14 Mei a.s. te 8 uur ten huize van mej. I.v.d. Berge, Weteringschans 145 (2x bellen bij Branderhorst). Hier zal ondergetekende spreken over de verhouding van propaganda en opvoeding.

L. Turksma
discussieleider.

LEO

Het was een goed herdenken. In mijn herinnering was de ochtend elk jaar zacht bedauwd onder lange, diagonale zonnestralen. We liepen dan eerst langs de bosvijvers, die de "Italiaanse meren" genoemd werden, en later op de dag door het warmer wordend land; over paden die langs de grens van bos en akkerlandschap gingen, of blootsvoets om verkoeling te zoeken in de donkerste delen van het bos. De zonnebundels, die door de dennebomen filterden, werden in het water geprojecteerd als bewegelijke straaltjes stofgoud. Dan drongen we vanuit de intieme verrotting van humus en mos naar de verblindende glans van korenvelden, die de glooiing van het landschap volgden als een strelende hand. We ondergingen dan de bedwelmende geuren van een ontwakend jaargetij

In de avond was iedereen moe; met de schemering kwam koelte, maar onder de hoge dennen, waar de vlaggen hingen, bleef de lauwe atmosfeer als een gewichtsloze deken hangen. In die roerloosheid vergat men het bestaan van eigen massa; men vloeide ineen met de steeds vager wordende contouren en tinten van het land.

Als de eerste nevelslierten over de omringende velden trokken, begaf Leo zich op een honderd pas afstand van de mast om vandaar het volkslied te blazen op een oude hoorn, die naar zijn zeggen nog uit de mobilisatietijd van 1914 stamde.

Leo was een smalle jongen, met een angstig puk-

keltjesgezicht; hij had de vastberadenheid van iemand die zich verloren weet. In zijn hele houding lag iets definitiefs en zijn linkerhand miste hij, als gevolg van een bomaanval in de laatste oorlog. Van hem was het idee om elk jaar de gevallenen uit onze groep met gepaste plechtigheid te herdenken.

Vanuit de verte kan een hoornsignaal weemoedig klinken, de bossen geven een vage echo en in het halfduister kan men slechts bij benadering de plaats bepalen, waar de muzikant zich met zijn instrument ophoudt. Doch er ging een huivering door de stilte, toen Leo aan de trompet een serie wanklanken ontlokte, die slechts zeer verwijderd verband hielden met wat men gemeenlijk onder een melodie verstaat.

Wij namen het Leo natuurlijk niet kwalijk, dat hij in een supreme poging de plechtige sfeer af te ronden, gefaald had en met een anticlimax van dissonanten de dag besloot. Maar voor hem bestond van toen af aan slechts één strijd: het overmeesteren van de moeilijkheden die het koperen instrument hem bood.

Of hij in de daarop volgende zomer stilletjes geoefend heeft, weet ik niet, maar het jaar daarop leek het erop, dat hij de gehele strofe foutloos ten gehore zou brengen. Iedereen, die het volkslied kent, weet dat van de melodie de tonen steeds lager worden; laag en mysterieus als een willige overgave aan de nacht, maar een technisch struikelblok voor iedere blazer. Maakte Leo in het begin een fout, dan was zowel bij hem als bij de toehoorders de inspiratie zoek.

Het was een prachtige maanverlichte avond. We zongen het geuzenlied; ons nauwelijks bewust van die hartstochtelijke strijd, werden we solidair in ons hart met die prachtige mannen van het verzet, die zo ontzaggelijk alleen gelaten waren. Een meisje droeg voor uit de lyriek van een bekend Nederlands dichter en ze staarde met de handen op de rug naar de donkerrode toppen van de beboste heuvels in de verte. De laatste weerstanden in de kring waren gebroken.

Een wassende maan belichte de aarzelende nevelslierten, die uit de akkers en weiden in de omgeving naar boven trokken. Ik hoor nog de kreet van de verre nachtzwaluw, die als een peillood door de onmetelijke diepte van de stilte gleed.

Wij keken naar Leo, die de instelling vanuit zijn ogen vanuit het oneindige naar het bereikbare terugbracht. Langzaam ontknoopte hij zich uit de hurkhouding, waarin hij had gezeten; hij liep met trage passen vanuit de zwijgende cirkel naar een boom, waar we de koperen parabool van de hoorn zagen blinken. Hij greep het instrument en verdween in de nacht naar de voor hem vertrouwd geworden post: achter een braambosje dat zich voor ons in nevel en duisternis hulde.

We hoorden zijn stappen sloffen in het vochtige gras en met dit rythme sloegen onze harten in de innigste hoop, dat vanavond het volkslied wonderschoon zou klinken; zo mooi, dat Leo voor altijd erdoor in de eeuwigheid verheven zou worden. De spanning deed ons middenrif zinken en onze handen krommen.

Toen klonk daar de eerste toon van het lied. Helder als een signaal dat de dag der schepping en van het laatste oordeel in zijn greep moet omvatten. Leo ging verder, in een plechtige, maar toch jubelende overwinningsreeks van tonen, die de triomf over alles wat rot was, in de kille wereld scheen te verkonden.

De absolute zekerheid, dat Leo dit keer zou slagen, maakte,dat wij ons los maakten van de gedachte aan zijn worsteling met de trillingswetten en in volkomen overgave hoorden wij zijn solo aan. De laatste drie tonen naderden; het trio steeds lager wordende moordenaars. De eerste klonk sonoor en rustig; de tweede scheen alles te bevatten aan evenwichtige diepte, die men van een balsemende lage toon kan verwachten. Toen kwam de derde, de laatse, die wij ooit van hem zouden horen.

Misschien heeft hij nog getracht met zijn hand het geluid te stoppen, hij moet het eerder geweten hebben dan wij. In een ondeelbare seconde, voordat de klank de trechter van zijn hoorn verliet om deel te gaan uitmaken van de natuur rondom hem, moet hij geweten hebben, dat het mis was

Een onmenselijk gegrom, doorschoten met felle syncopen; een grauwe groep gruwelijke geluiden, als de begeleiding van de geloofsbelijdenis van de Satan,scheurde door de nacht.

De stilte was dood en onherstelbaar uiteengespat; de stilte, waaarin we Leo heel duidelijk hoorden vloeken: Godverdomme.

(vervolg blz. 12)

Amsterdam, 6 Mei

Beste Leo,

Je hebt wat gemist, Leo. En toch kostte het maar vier gulden vijf en zeventig. En daar was het eten ook nog bij. Inclusief. Je hebt echt wat gemist, Leo.

Eerst kregen we een rijksdaalder op het bord geschoven. Maar het was geen zilveren. En de Koningin stond er niet op. Vlees was er niet bij, maar ze zeggen dat het lekker was. Zie je wel?

Toen begon alles pas. Ze gingen allemaal naar duBeau want alleen diner bestond niet. En dat was drommels mooi, Leo, dat was heel mooi. Al die gezichten, die blije gezichten bij elkaar en die jarige muziek uit de gramofoon. Dat cabaret was beroerd, maar Aad drukte dankbaarheid uit, zo van blij dat jullie het gedaan hebben al vergat hij de vrouw.

Toen brak hij een glas en maakte het aan de vrouw weer goed. Want hij zei tegen Emedi of dat ze de deugd beschermde. En dat was goed. Er stonden lange mannen achter een tafel waar een retrospectieve hupmobile had gefaald met wonderlijk stemgeluid. En twee dames. Je hebt wat gemist, Leo, want dat was mooi. Je hebt wel eens van Valeriaan gehoord? Vier praeses die een dispuut zijn en om een grapje mocht dat niet van Rutger maar een isokker zette het alfabet voort. Dat was een domme jongen, zei Rutger toen en er kwam nog een ander dispuut bij dat helemaal niet bestond maar ook mee wou doen omdat het er al een half jaar was. Maar Aad gaf toen een vuistslag en de pret was uit.

De lange mensen gingen en gemiddeld iets minder langelingen kwamen. We gingen dansen. Dat wil zeggen men. Om erger te voorkomen zijn wij toen maar gegaan. We bezochten enige openbare gelegenheden en ontmoetten onze vriend op het Rembrandtplein. Hij was dronken. Hij zei vieze woorden op straat en herkende mensen die opurinoirs had ontmoet.

Maar het K.L.M. gebouw is om kwart over vijf nog open. De Keukenhof niet, dat merkten vier lieden die waren gaan liften. Dat kan pas om 8 uur.

Kortom, het was een rotavond. En daarom heb je wat gemist, Leo.

Karel

Hij is later heel gewoon met de hoorn onder zijn arm de plaats op komen slenteren en zonder veel te zeggen is hij weggegaan.
We hielden allemaal veel van Leo.

A.S.V.A.LEDENRAADSVERGADERING 11 MEI

LENING VAN f. 500.- AAN OLOFSPOORT GOEDGEKEURD

Belangrijke punten: Dit jaar zal in Amsterdam een voorlichtingsavond voor a.s. studenten gehouden worden. Prof. v.d. Bergh zal spreken over het studeren, en een student over het studentenleven, de verenigingen enz. Jaap v.d. Bergh meende dat men 2 studenten moest laten spreken, de een over de gezelligheidsverenigingen, de ander over de B-kernen. Volgens anderen kan één man beide aspecten wel belichten; een voorstel van Jaap werd afgestemd. Het studentenhotel in de sociëteit van Thomas, Vondelstraat, zal 1 Juni-1 September geopend zijn. Accomodatie: 60 bedden; prijs: f. 2,- per nacht, 1e nacht f. 0,25 extra voor de schone lakens.
De Ned. Studentenraad zal een goedkoop boekje laten verschijnen met de resultaten van het Paascongres (over soc. verhoudingen, studieloon o.a.) Die resultaten zijn nu reeds op het A.S.V.A.-bureau ter inzage.
Omtrent de lening van f. 500.- aan de Olofspoort heerste een misverstand: volgens de ASVA-quaestor zou een schriftelijk verzoek worden ingediend. Joost van den Bergh (toeschouwer, financ. commissie) vervaardigde zulks snel in de pauze. Bij de behandeling van dit verzoek eiste Stipriaan (Corps) nu opeens balansen en accountantsverklaringen, iets wat hij bij het Studentenhotel niet had gedaan. Nalatigheid van onze quaestor, die beloofd had financiële papieren te zullen tonen, vormde nog een moeilijkheid; de lening werd echter toch goedgekeurd, onder voorwaarde dat deze papieren alsnog ter inzage zouden worden gegeven.

Dms.